

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2013 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta de Heij - Kaplińska

Protokolant: Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 roku w Warszawie na rozprawie

sprawy z odwołania (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w B.

przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów

o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów i nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 19 lipca 2010 roku Nr (...)

1. zmienia zaskarżoną decyzję w punkcie I, II, III, IV, V, VI, VII, VIII w ten tylko sposób, że uznaje za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w B.;
2. zmienia zaskarżoną decyzję w punkcie IX i X w ten sposób, że nakłada karę pieniężną na (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w B.;
3. zmienia zaskarżoną decyzję w punkcie XI i XII w ten sposób, że kosztami obciąża (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółkę komandytową z siedzibą w B.;
4. oddala odwołanie w pozostałej części;
5. zasądza od (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w B. na rzecz Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kwotę 360,00 zł (trzysta sześćdziesiąt) tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Jolanta de Heij – Kaplińska

XVII AmA 84/11

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 19 lipca 2010 roku Nr (...) Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej: Prezes UOKiK) stosownie do treści art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007 roku o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm., dalej: „uokik”), § 2 pkt 4 i § 5 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009 roku w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887), po przeprowadzeniu wszczętego z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, przeciwko B. K. (1) prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą (...) oraz (...) prowadzącemu

działalność gospodarczą pod nazwą (...), prowadzącym działalność gospodarczą wspólnie w ramach spółki cywilnej o nazwie (...)Spółka Cywilna (...)w B.:

I. na podstawie art. 26 ust. 1 uokik uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez B. K. (1) oraz P. G. polegającą na stosowaniu w dokumentach „Regulamin sklepu internetowego (...)” oraz „Pomoc” zamieszczonych na stronie internetowej (...) następującego postanowienia: „(...) prawo odstąpienia od umowy nie obowiązują, gdy produkt dotknięty jest uszkodzeniami mechanicznymi pochodzenia zewnętrznego (...)”, które jest niezgodne z art. 7 ust. 1 w zw. z art. 10 ust. 3 i 17 ustawy z dnia 2 marca 2000 roku o ochronie niektórych praw konsumentów oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny (Dz. U. Nr 22, póź. 271 ze zm., dalej: „u.o.n.p.k.”), co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 uokik i nakazał zaniechanie jej stosowania.

II. na podstawie art. 26 ust. 1 uokik uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez B. K. (1) prowadzącego oraz P. G. polegającą na stosowaniu w „Regulaminie sklepu internetowego (...)” postanowienia wzorca umowy, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.), którego treść jest następująca: „Mimo dołożenia wszelkich starań nie gwarantujemy, że publikowane dane techniczne nie zawierają uchybień i błędów, które nie mogą być podstawą do roszczeń. (...)”, co jest niezgodne z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 uokik i nakazał zaniechanie jej stosowania.

III. na podstawie art. 26 ust. 1 uokik uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez B. K. (1) oraz P. G. polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w zakresie informowania konsumentów przy użyciu środka porozumiewania się na odległość, najpóźniej w chwili złożenia propozycji zawarcia umowy, o miejscu i sposobie składania reklamacji, co jest niezgodne z art. 9 ust. 1 pkt. 10 u.o.n.p.k., a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 uokik i nakazał zaniechanie jej stosowania.

IV. na podstawie art. 26 ust. 1 uokik uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez B. K. (1) oraz P. G. polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w zakresie potwierdzania konsumentom na piśmie, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia, informacji na temat miejsca i sposobu składania reklamacji, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt. 10 u.o.n.p.k., a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 uokik i nakazał zaniechanie jej stosowania.

V. na podstawie art. 26 ust. 1 uokik uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez B. K. (1) oraz P. G. polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w zakresie potwierdzania konsumentom na piśmie, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia, informacji na temat zasad zapłaty ceny, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt. 4 u.o.n.p.k., a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 uokik i nakazał zaniechanie jej stosowania.

VI. na podstawie art. 26 ust. 1 uokik uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez B. K. (1) prowadzącego oraz P. G. polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w zakresie potwierdzania konsumentom na piśmie, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia, informacji na temat terminu dostawy, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt. 5 u.o.n.p.k., a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 uokik i nakazał zaniechanie jej stosowania.

VII. na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 uokik uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez B. K. (1) oraz P. G., polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w zakresie potwierdzania konsumentom na piśmie, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia, informacji na temat imion i nazwisk przedsiębiorców oraz organu rejestrowego obu przedsiębiorców, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt. 1 u.o.n.p.k., a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 uokik i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 4 grudnia 2009 roku.

VIII. na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 uokik uznał za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów praktykę stosowaną przez B. K. (1) oraz P. G. polegającą na naruszaniu obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i

pełnej informacji w zakresie potwierdzania konsumentom na piśmie, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia, informacji na temat prawa odstąpienia od umowy w terminie dziesięciu dni, ze wskazaniem ustawowych wyjątków, co jest niezgodne z art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt. 6 u.o.n.p.k., a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 uokik i stwierdził zaniechanie jej stosowania z dniem 4 grudnia 2009 roku.

W pkt. IX na podstawie art. 106 ust. 1 pkt. 4 uokik nałożono na B. K. (1) karę pieniężną w wysokości łącznej: 15 522 złote, za zapłatę której odpowiada solidarnie z P. G., a w pkt. X w takiej samej wysokości nałożono karę na P. G., za zapłatę której odpowiada solidarnie z B. K. (1). W pkt XI i XII orzeczono o kosztach postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

(decyzja z dnia 19 lipca 2010 roku Nr (...), k. 3 – 19).

Odwołanie od powyższej decyzji wniosła spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B. domagając się uchylecia zaskarżonej decyzji w całości, z powodu naruszenia:

- przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na wynik sprawy, gdyż w jego wyniku odwołujący się zostali ukarani karą pieniężną,

- przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy uwagi na fakt, iż organ w uzasadnieniu decyzji przyjął odmienny od istniejącego stan faktyczny;

względnie od zmianę zaskarżonej decyzji w całości i orzeczenie co do istoty sprawy.

Zaskarżonej decyzji odwołująca zarzuciła:

1. błędną ocenę stanu faktycznego i materiału dowodowego,

2. następujące naruszenia prawa materialnego:

a) niezastosowanie art. 551 § 1 i 2 w zw. z art. 26 § 4 w zw. z art. 553 ustawy z dnia 2 dnia 15 września 2000 roku Kodeks spółek handlowych (dalej: „k.s.h.”), poprzez nieuwzględnienie faktu, iż odwołujący się w trakcie prowadzonego przez Prezesa UOKiK postępowania przekształcili spółkę cywilną, w ramach której działali w spółkę osobową prawa handlowego (spółkę komandytową), do której z chwilą przekształcenia (wpisu do rejestru), spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej, co doprowadziło do wydania decyzji skierowanej do osoby nie będącej stroną w sprawie, a nadto - kara wymierzona została dwukrotnie wobec jednego podmiotu za jednego rodzaju naruszenia przepisów,

b) błędną wykładnię art. 24 ust. 1 i 2, art. 26 ust. 1 i 2 uokik poprzez uznanie, że odwołująca dopuściła się stosowania zakazanych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz uznanie, iż pomimo zaniechania naruszania zbiorowych interesów konsumentów, nałożenie kary pieniężnej na odwołujących się,

c) błędną wykładnię art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez uznanie, że odwołująca dopuściła się stosowania zakazanych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz uznanie, iż pomimo zaniechania naruszania zbiorowych interesów konsumentów, nałożenie kary pieniężnej na odwołujących się.

d) błędną wykładnię art. 7 ust. 1, art. 10 ust. 3 i 17, art. 9 ust. 1 pkt 1, 5, 6, 10, art. 9 ust. 3 u.o.n.p.k., poprzez uznanie, że odwołująca dopuściła się naruszenia ustawy o ochronie niektórych praw oraz o odpowiedzialności za szkodę wyrządzoną przez produkt niebezpieczny, a przez to dopuściła się również stosowania zakazanych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz uznanie, iż pomimo zaniechania naruszania i zbiorowych interesów konsumentów, nałożenie kary pieniężnej na odwołujących się.

3. następujące naruszenia prawa procesowego:

a) naruszenie zasad postępowania administracyjnego zawartych w kodeksie postępowania administracyjnego, które znajdują zastosowanie w postępowaniu przed Prezesem UOKiK, tj. zasady praworządności (art. 6 k.p.a.), zasady przekonywania (art. 9 k.p.a.), zasady wzbudzania zaufania obywateli do Państwa (art. 8 k.p.a.), a także zasady prawdy obiektywnej (art. 7 k.p.a.), zasady wyjaśniania zasadności przesłanek (art. 11 k.p.a.), zasady zbierania i oceny dowodów (art. 77 § 1 k.p.a.) oraz zasady swobodnej oceny dowodów (art. 80 k.p.a.), poprzez nie rozważenie wszelkich okoliczności sprawy, nie wyjaśnienie wszystkich przesłanek wydanej decyzji i wadliwą oceną materiału dowodowego zebranego w sprawie,

b) naruszenie zasad wymierzania kar pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, a w szczególności art. 106 oraz art. 111 uokik poprzez nałożenie kar w wysokościach niewspółmiernych do stopnia zawinienia odwołujących się, jak również nieuwzględnienie okresu, stopnia okoliczności, praktyki, specyfiki działalności, faktu, iż odwołująca nigdy wcześniej nie dopuściła się naruszenia przepisów ustawy, a także uwzględnienie okoliczności łagodzących w stosunku do odwołującej się.

W pierwszej kolejności odwołująca podniosła, iż decyzja została skierowana do podmiotu niebędącego stroną w sprawie, ponieważ w dniu 10 maja 2010 roku podjęto uchwałę dobrowolnego przekształcenia spółki prawa cywilnego, działającej pod firmą(...)z siedzibą w B. w spółkę komandytową, co z dniem 2 czerwca 2010 roku zostało wpisane do rejestru przedsiębiorców KRS. Od tego dnia, w ocenie odwołującej, stroną postępowania jest spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B.. Jednocześnie, odwołująca wskazała, że zgodnie z treścią art. 551 § 1 i 2 w związku z art. 26 § 4 i w związku z art. 553 k.s.h. w trakcie postępowania prowadzonego przez Prezesa UOKiK przekształcono spółkę cywilną w spółkę osobową prawa handlowego (spółkę komandytową), do której z chwilą przekształcenia (wpisu do rejestru), spółce przekształconej przysługują wszystkie prawa i obowiązki spółki przekształcanej. Tym samym odwołująca zaznaczyła, iż błędnie została wymierzona dwukrotność kary pieniężnej wobec jednego podmiotu za jednego rodzaju naruszenia przepisów.

Odwołująca zarzuciła również, że organ w sposób wadliwy dokonał interpretacji polegającej na tym, że nie zostało zamieszczone na stronie internetowej prowadzonego sklepu informacji o miejscu i sposobie składania reklamacji z tytułu niezgodności towaru z umową. W opinii wnoszącej odwołanie informacje zamieszczone na stronie internetowej oraz dokumencie „Pomoc” dotyczyły nie tylko reklamacji składanych w związku niezgodnością towaru z umową jak i z tytułu udzielonej gwarancji. W odwołaniu wskazano także, że w dniu 12 października 2009 r. uzupełnione dotychczasowe regulacje.

Zdaniem odwołującej Prezes UOKiK błędnie zastosował przepisy u.o.n.p.k. (zarzucając praktykę, polegającą na niepotwierdzeniu przez przedsiębiorcę zawierającego umowę na odległość, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia na piśmie, informacji m.in. o miejscu i zasadach składania reklamacji), ponieważ do „Informacji dla klienta” wprowadzono informację o miejscu i zasadach składania reklamacji i uzupełniono jej 25 stycznia 2010 r.

Ponadto, odwołująca podkreśliła, że organ w sposób błędny i sprzeczny z rzeczywistym stanem rzeczy przyjął, iż nieprawidłowości istniały również w informowaniu konsumentów o sposobie zapłaty ceny. Według odwołującej każdemu konsumentowi udzielano rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji w zakresie potwierdzenia konsumentom, najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia informacji na temat zasad zapłaty ceny w formie elektronicznej. Według odwołującej w decyzji wadliwie ograniczono się jedynie do paragonów i faktu VAT. Stosowne informacje wprowadzono w „Informacji dla klienta”.

W kontekście powyższego, odwołująca nadmieniła, że Prezes UOKiK dokonał również nieuzasadnionej wykładni zapisów o konieczności informowania o terminie dostawy, co zdaniem odwołującej doprowadziło do stwierdzenia, że nie informowano konsumenta o terminie dostawy zamówionego towaru. Tym samym odwołująca zaznaczyła, iż konsument oprócz wystawianego paragonu lub faktury VAT, otrzymywał kompletny dokument pt. „Informacja dla klienta”, w której wskazane były dokładnie terminy dostawy w zależności od konkretnego sposobu zapłaty ceny.

W odwołaniu zarzucono również błędną wykładnię art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik poprzez uznanie, że przedsiębiorcy dopuścili się stosowania zakazanych praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz uznanie, że pomimo zaniechania stosowania tych praktyk nałożenie kar pieniężnych było zasadne. Zdaniem odwołującej Prezes UOKiK nałożył kary w wysokościach niewspółmiernych do stopnia zawinienia, jak również nie uwzględnił okresu, stopnia, okoliczności, praktyki, specyfiki działalności, faktu, że przedsiębiorcy nigdy wcześniej nie dopuścili się naruszenia przepisów ustawy, a także nie uwzględnił okoliczności łagodzących.

(odwołanie, k. 21 – 29).

W odpowiedzi na odwołanie Prezes UOKiK wniósł o oddalenie odwołania w całości.

Odnosząc się do pierwszego zarzutu Prezes UOKiK wskazał, że postępowanie administracyjne było prowadzone przeciwko B. K. (1) i P. G. jako osobom fizycznym prowadzącym działalność gospodarczą, których współdziałanie oparte było na umowie spółki cywilnej. Jednakże Prezes UOKiK zważył, iż z załączonych do odwołania odpisów KRS wynika, że z dniem 8 kwietnia 2010 roku została zarejestrowana spółka (...)Sp. Z o.o., której współnikami są B. K. (2) i P. G., natomiast z dniem 2 czerwca 2010 roku zarejestrowano (...)Sp. Z o.o. Sp. K., do czego doszło w wyniku przekształcenia spółki cywilnej w trybie przewidzianym w k.s.h. Jednocześnie, Prezes UOKiK podniósł, iż żaden z przedsiębiorców nie przedstawił w załączeniu do odwołania dokumentów poświadczających okoliczność wykreślenia z ewidencji działalności gospodarczej, a tym samym utraty statusu przedsiębiorcy. W ocenie Prezesa UOKiK może wynikać, że w spornym okresie B. K. (1) i P. G. wciąż przysługiwał status przedsiębiorców. Tym bardziej, że z posiadanych przez Urząd informacji wynika, że dnia 4 sierpnia 2010 roku P. G. figurował w ewidencji działalności gospodarczej.

W nawiązaniu do „ogólnie sformułowanych” zarzutów dotyczących błędnej wykładni art. 24 ust. 1 i 2 oraz art. 26 ust. 1 i 2 uokik a także błędnej wykładni art. 7 ust. 1, art. 10 ust. 3 i 17, art. 9 ust. 1, 5, 6, 10, art. 9 ust. 3 u.o.n.p.k. Prezes UOKiK podniósł, że oceniane czyny były praktykami, gdyż były podejmowane w sposób ciągły i powtarzalny. Wobec spełnienia przesłanek, których zaistnienie warunkuje możliwość stwierdzenia naruszenia art. 24 uokik, zdaniem Prezesa UOKiK należało wydać decyzję stwierdzającą taką okoliczność.

Kolejny zarzut dotyczący wadliwego ustalenia, iż na stronie internetowej sklepu nie zamieszczono informacji na temat miejsca i sposobu składania reklamacji składanych w trybie określonym w ustawie w zakresie sprzedaży konsumenckiej, a więc reklamacji składanych w związku z udzielaną gwarancją, ale także w związku z niezgodnością towaru z umową, również, według Prezesa UOKiK, nie znajduje uzasadnienia, bowiem analiza całości przytoczonej regulacji prowadzi do wniosku, że dotyczy ona jedynie postępowania w związku z udzieloną konsumentom gwarancją, którą należy odróżnić od odpowiedzialności z tytułu niezgodności towaru z umową oraz postępowania na wypadek powstania uszczerbku w przesyłce w czasie transportu.

Odnosnie kolejnego zarzutu (iż w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia nie potwierdzano na piśmie informacji m.in. o miejscu i zasadach składania reklamacji) Prezes UOKiK wskazał, że w niniejszym przypadku sytuacja kształtuje się podobnie do tego, jak to miało miejsce w przypadku zamieszczenia informacji dotyczących reklamacji na stronie internetowej. Zdaniem Prezesa UOKiK początkowo konsumenci nie otrzymywali na piśmie żadnych informacji w tym zakresie, a następnie zaczęto podawać informacje o reklamacjach związanych z gwarancją, po czym kolejny raz dokonano zmian, uzupełniając wystawiane potwierdzenia o dane dotyczące odpowiedzialności sprzedawcy za niezgodność towaru z umową. Prezes UOKiK tym samym podtrzymał stanowisko, że przedsiębiorcy nie potwierdzali na piśmie informacji na temat terminu dostawy zamówionego towaru.

Argumenty, iż każdemu z konsumentów przekazywano stosowne informacje w formie elektronicznej, zdaniem Prezesa UOKiK również nie zasługują na uwzględnienie. Jednocześnie, Prezes UOKiK podniósł, że potwierdzenia elektroniczne, gdy nie spełniają wymogów określonych w art. 78 § 2 k.c. (oświadczenie elektroniczne opatrzone bezpiecznym podpisem elektronicznym weryfikowanym przy pomocy ważnego kwalifikowanego certyfikatu) są tylko potwierdzeniami elektronicznymi, a nie pisemnymi. Według Prezesa UOKiK ustawodawca wyraźnie zaznaczył w art.

9 ust. 3 u.o.n.p.k., że potwierdzenie wystawiane konsumentowi ma przybrać formę pisemną, a tak sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie.

Ponadto, w ocenie Prezesa UOKiK wprowadzenie dodatkowej „Informacji dla klienta” także nie doprowadziło do spełnienia nakazu wynikającego z przepisów prawa. Prezes UOKiK wskazał, że do przedmiotowego dokumentu wpisano wszelkie możliwe sposoby dokonania zapłaty, nie określając tego sposobu, który wybrał konsument.

Nawiązując do zarzutu naruszenia przepisów prawa procesowego Prezes UOKiK podniósł, że w toku postępowania zakończonych sporną decyzją wyjaśniono zasady funkcjonowania sklepu oraz ustalono jakie i jakiej treści dokumenty przedsiębiorcy stosują w obrocie konsumenckim. Jednocześnie, Prezes UOKiK nadmienił, iż odnośnie każdej z praktyk wskazano na podstawie jakich dokumentów i informacji dokonano jej oceny.

Prezes UOKiK zaznaczył także, że nie są zasadne zarzuty dotyczące błędnej wykładni art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik. Zdaniem Prezesa UOKiK może on nałożyć na przedsiębiorcę stosującego praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów, kary pieniężne w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Tym samym Prezes UOKiK zaznaczył, iż w zaskarżonej decyzji nałożył na przedsiębiorców karę łączną na poziomie znacznie niższym niż 2% kary maksymalnej. Prezes UOKiK zważył przy tym, że kara ma służyć naganności ocenianego zachowania. Co więcej, Prezes UOKiK wskazał, iż w odniesieniu do każdej z kar wyraźnie wskazano kiedy i w jakim okresie była stosowana dana praktyka i uwzględniono, że wszystkie praktyki miały długotrwały charakter. Prezes UOKiK zaznaczył również, że w uzasadnieniu każdej z kar ustosunkowano się do tego, jakiego rodzaju naruszenie stanowiło podstawę nałożenia kary, na jakim rynku do niego doszło, jakie mogły być negatywne skutki naruszenia oraz uwzględniono okoliczności, które powodowały zmniejszenie wagi naruszenia. W ocenie Prezesa UOKiK naruszenie przedmiotowych przepisów po raz pierwszy nie stanowi przesłanki do obniżenia kary.

(odpowiedź na odwołanie, k. 60-64).

Na rozprawie, która odbyła się w dniu 25 marca 2013 roku pełnomocnik Prezesa UOKiK podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania, ewentualnie o zmianę decyzji w zakresie oznaczenia strony i wymiaru kary z uwzględnieniem art. 106 ust. 3 uokik. Jednocześnie, Sąd udzielił pełnomocnikowi odwołującej tygodniowego terminu na określenie zmiany brzmienia decyzji zgodnie z wnioskiem o jej zmianę zawartym w odwołaniu.

(protokół rozprawy z dnia 25 marca 2013 roku, k. 85-86).

W zakreślonym przez Sąd terminie odwołująca sprecyzowała swoje żądania.

Odwołująca wniosła o :

1. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości oraz umorzenie postępowania w sprawie względem odwołujących: B. K. (1) oraz P. G. w związku z tym, że postępowanie wobec nich stało się bezprzedmiotowe, gdyż nie przysługuje im przymiot strony postępowania, który powinna posiadać (...)Sp. z o.o. Sp.k.,
2. względnie zmianę zaskarżonej decyzji poprzez nie stwierdzenie stosowania przez odwołujących się praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów,
3. ewentualnie, w razie nieuwzględnienia powyższych wniosków, zmianę decyzji poprzez obniżenie nałożonych w pkt. IX i X kar co najmniej o 80% (w sposób przedstawiony w piśmie przez odwołującą).

(pismo odwołującej z dnia 28 marca 2013 roku, k. 90-91).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

B. K. (2) prowadził działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Wójta Gminy W. pod numerem (...) pod oznaczeniem (...).

(dowód: Zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, k. 23 akt administracyjnych).

P. G. prowadził działalność gospodarczą na podstawie wpisu do ewidencji działalności gospodarczej Prezydenta Miasta B. pod numerem (...) pod oznaczeniem (...).

(dowód: Zaświadczenie o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej, k. 24 akt administracyjnych).

Obaj przedsiębiorcy prowadzili działalność wspólnie, w ramach spółki cywilnej o nazwie (...), utworzonej na mocy umowy z dnia 1 marca 2004 roku.

(dowód: (...) spółki cywilnej z dnia 1 marca 2004 roku, k. 25 – 28 akt administracyjnych, Zaświadczenie o numerze identyfikującym REGON, k. 30 akt administracyjnych).

W ewidencji przedsiębiorców prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) figuruje spółka (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B. przy ul. (...), utworzona 11 marca 2010 roku.

W ewidencji przedsiębiorców prowadzonej przez Sąd Rejonowy w Bielsku-Białej VIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...) figuruje spółka (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B. przy ul. (...), utworzona 10 maja 2010 roku. Spółka powstała w ramach dobrowolnego przekształcenia spółki prawa cywilnego, działającej pod firmą (...)z siedzibą w B. w spółkę komandytową w trybie art. 551 § 2 i 3 k.s.h., art. 555 k.s.h., art. 581 k.s.h. oraz art. 563 k.s.h., na mocy uchwały wszystkich wspólników spółki cywilnej (tj. B. K. (1) i P. G., (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w B.) z dnia 10 maja 2010 roku.

(dowód: odpis aktualny z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 19 kwietnia 2010 roku, nr (...), k. 32-35, odpis aktualny z Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 10 czerwca 2010 roku, nr (...), k. 42-46, wydruki stron prezentujące sklep internetowy (...), k. 9 – 18 akt administracyjnych).

Przedsiębiorcy prowadzili sklep internetowy pod adresem (...) prowadzący sprzedaż detaliczną komputerów, urządzeń peryferyjnych oraz oprogramowania, a także sprzedaż innych nowych wyrobów, w tym artykułów elektronicznych i biurowych.

W działalności posługiwali się wzorcem umowy pod nazwą „Regulamin sklepu internetowego (...)”, który obowiązywał od maja 2004 roku. Zasady zawierania umów zostały opisane również w dokumencie pt. „Pomoc”.

W niniejszym Regulaminie znajdowały się następujące postanowienia:

1. w pkt. 14 „Mimo dołożenia wszelkich starań nie gwarantujemy, że publikowane dane techniczne nie zawierają uchybień i błędów, które nie mogą być podstawą do roszczeń. (...) ”,
2. w pkt. 16 „Gwarancja, oraz prawo odstąpienia od umowy nie obowiązują, gdy produkt dotknięty jest uszkodzeniami mechanicznymi pochodzenia zewnętrznego. Dlatego zawsze przed odebraniem przesyłki z poczty lub od kuriera należy sprawdzić, czy opakowanie nie uległo uszkodzeniu w transporcie. W szczególności należy zwrócić uwagę na stan taśm lub plomb naklejonych na przesyłkę. W przypadku, gdy opakowanie przesyłki nosi znamiona uszkodzenia lub, gdy plomby (taśmy) są zerwane należy nie przyjmować przesyłki i w obecności kuriera sporządzić protokół szkody oraz skontaktować się jak najszybciej ze sprzedawcą w celu wyjaśnienia sprawy. Sprawdzenie przesyłki przy odbiorze jest niezbędnym warunkiem uwzględnienia ewentualnych roszczeń Klienta z tytułu uszkodzenia czy okradzenia przesyłki w transporcie.”.

W końcowej części dokumentu „Pomoc” przedsiębiorcy powtórzyli ww. zastrzeżenia z pkt. 16 „Regulaminu”, a ponadto uzupełnili je o następujące informacje: „Wszystkie pozycje w naszej ofercie objęte są gwarancją jakości dostawy - co oznacza, że mają państwo prawo do bezpłatnej pomocy technicznej dystrybutora. We wszelkich przypadkach reklamacyjnych prosimy o kontakt z Biurem Obsługi Klienta (...).

Jeśli po otwarciu pudełka stwierdzą Państwo brak jakiegokolwiek elementu prosimy o kontakt z Biurem Obsługi Klienta(...).

Reklamacja musi zostać odesłana do siedziby 3kropki.pl za pośrednictwem poczty polskiej na koszt nadawcy ”.

(dowód: wzorzec umowy „Regulamin sklepu internetowego (...)”, k. 13-14 akt administracyjnych; pismo (...)S.C., datowane 7 października 2009 roku, k.18-22 akt administracyjnych, dokument „Pomoc”, k.10-13 akt administracyjnych).

W dokumencie „Pomoc” w wersji obowiązującej od dnia 7 października 2009 r. zamieszczono następujące zastrzeżenie: „Prosimy o przesyłanie reklamacji za pośrednictwem poczty polskiej do siedziby sklepu 3kropki.pl na koszt nadawcy. Jeżeli reklamacja jest uzasadniona wszelkie poniesione koszty zostaną zwrócone”, które zastąpiło nakaz o treści: „Reklamacja musi zostać odesłana do siedziby 3kropki.pl za pośrednictwem poczty polskiej na koszt nadawcy”.

W Regulaminie w wersji od 12 października 2009 r. oprócz regulacji zawartej w pierwotnym pkt 16 a później 17 dodano pkt 18 zawierający następujące postanowienie: „Sklep ponosi odpowiedzialność przez 2 lata od daty zakupu w przypadku niezgodności towaru z umową zgodnie z art. 10 Ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej z dnia 27 lipca 2002 r. Klient traci uprawnienia określone w w/ ustawie, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru z umową nie zawiadomi sklepu o tym fakcie (...).”.

(dokument „Pomoc”, k.40 akt administracyjnych, „Regulamin sklepu internetowego (...)”, k. 45 akt administracyjnych).

Od 4 grudnia 2009 r. przedsiębiorcy opracowali „Informacje dla klienta” zawierającą dane na temat sposobu zapłaty, czasu dostarczenia przesyłki, zwrotu, reklamacji towaru.

(pismo z dnia 4 grudnia 2009 r., k. 46 akt administracyjnych, „Informacja dla klienta” k. 52 akt administracyjnych).

Postanowieniem nr 1 z dnia 25 listopada 2009 roku Prezes UOKiK wszczął z urzędu postępowanie w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, w związku z podejrzeniem podejmowania przez B. K. (1) i P. G. bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

(postanowienie nr 1 z dnia 25 listopada 2009 roku, k. 1-2 akt administracyjnych).

W piśmie, datowanym 4 grudnia 2009 roku, stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu postępowania administracyjnego przedsiębiorcy zaznaczyli, że usuną postanowienie pochodzące z 14, a według nowej numeracji z 15 punktu Regulaminu. Ponadto, przedsiębiorcy wskazali, że do każdej przesyłki zawierającej zamówiony towar oraz dokument sprzedaży, czyli fakturę VAT lub paragon oraz że będzie dołączony dokument pt. „Informacje dla klienta”, w którym zostaną podane imiona i nazwiska przedsiębiorców wraz z informacjami o ich wpisach do ewidencji działalności gospodarczej, a także informacje na temat prawa odstąpienia konsumentów od umowy zawartej na odległość w terminie 10 dni ze wskazaniem ustawowych wyjątków od tego prawa. Wskazany dokument, zdaniem przedsiębiorców, miałby zawierać informacje dotyczące terminu dostawy, zasad zapłaty ceny oraz miejsca i sposobu składania reklamacji.

(pismo, datowane 4 grudnia 2009 roku, k. 46-48 akt administracyjnych)

Okoliczność rozpoczęcia stosowania w obrocie konsumenckim „Informacji dla klienta” przedsiębiorcy udokumentowali przedstawiając kopie paragonów z dnia 4 grudnia 2009 roku. Do dokumentu pt. „Informacja dla klienta” wprowadzono z dniem 25 stycznia 2010 roku następujące zastrzeżenie: „Sklep ponosi odpowiedzialność przez 2 lata od daty zakupu w przypadku niezgodności towaru z umową zgodnie z Art. 10 Ustawy o szczególnych warunkach sprzedaży konsumenckiej z dnia 27 lipca 2002r. Klient traci uprawnienia określone w w/ustawie, jeżeli przed upływem dwóch miesięcy od stwierdzenia niezgodności towaru z umową nie zawiadomi sklepu o tym fakcie (...)” Ponadto, w „Informacji dla klientów” podano adres biura obsługi klienta oraz jego adres elektroniczny.

(dowody: kopie paragonów i informacji z dnia 4 grudnia 2009 roku, k. 51-52, 55-56 akt administracyjnych, przykładowe faktury VAT wystawione w dniu 29 stycznia 2010 roku, k. 68-73 akt administracyjnych)

W piśmie z dnia 28 stycznia 2010 roku przedsiębiorcy poinformowali, że uzyskują przychody jedynie ze sprzedaży konsumenckiej prowadzonej za pośrednictwem Internetu. W załączeniu do pisma z 12 kwietnia 2010 roku przekazali oni natomiast zeznania o wysokości osiągniętego dochodu (poniesionej straty) w roku podatkowym 2009. Jednocześnie, przedsiębiorcy wnieśli o uwzględnienie przy miarkowaniu kary faktu, że nadmierne obciążenie może wiązać się z utratą płynności finansowej firmy, co w konsekwencji może doprowadzić do konieczności zakończenia prowadzenia działalności.

(dowody: pismo z dnia 28 stycznia 2010 roku, k. 64 akt administracyjnych, pismo 12 kwietnia 2010 roku, k. 79 akt administracyjnych)

Prezes UOKiK wydał w dniu 19 lipca 2010 roku decyzję Nr (...) i orzekł na podstawie art. 26 ust. 1 uokik, iż przedsiębiorcy stosowali praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów oraz jednocześnie nakazał zaniechanie tej praktyki (pkt. I-VI decyzji) a także stwierdził zaniechanie jej stosowania (pkt.VII-VIII decyzji) i nałożył kary pieniężne w wysokości łącznej: 15 522 złote (pkt. IX-X decyzji) na każdego z przedsiębiorców.

(dowód: decyzja Prezesa UOKiK nr Nr (...), k. 3-19).

Sąd ustalił stan faktyczny na podstawie dokumentów zgromadzonych w toku postępowania administracyjnego i sądowego. Powyższy materiał dowodowy z uwagi na wzajemną spójność i logiczność uznano za wiarygodny. Sąd oddalił wniosek dowodowy z przesłuchania stron, albowiem okoliczności na jakie wniosek został zgłoszony – zasady oraz procedura postępowania stosowana u odwołującej odnośnie sprzedaży towarów na odległość – została przedstawiona w zgromadzonych przez Sąd dokumentach.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Odwołanie zasługuje na uwzględnienie jedynie w części.

Zasadny był zarzut naruszenia art. 551 § 1 i 2 w zw. z art. 26 § 4 w zw. z art. 553 k.s.h.

Decyzja została wydana 19 lipca 2010 r. wobec P. G. i B. K. (1) prowadzących działalność gospodarczą w ramach spółki cywilnej (...)w B..

Na mocy uchwały z dnia 10 maja 2010 roku wszystkich wspólników spółki cywilnej (...)w B., spółka przekształciła się w spółkę komandytową w trybie art. 551 §2 i 3 k.s.h., art. 555 k.s.h. art. 581 k.s.h. oraz art. 563 k.s.h. Spółka komandytowa została zarejestrowana 2 czerwca 2010 roku (k. 42).

Przepisy art. 551 § 2 k.s.h. dają możliwość przekształcenia spółki cywilnej w spółkę handlową przez jej wspólników. Tryb przewidziany w tym przepisie dotyczy wszelkich form przekształceń spółki cywilnej również w przyszłości, z wyjątkiem przekształcenia spółki cywilnej w spółkę jawną, która to procedura jest regulowana w art. 26 § 4-6 k.s.h. Do przekształcenia spółki cywilnej w spółkę handlową, stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące przekształcenia spółki jawnej w inną spółkę handlową, z tym że do skutków przekształcenia stosuje się art. 26 § 5. Zgodnie z regulacją zawartą w art. 26 § 5 k.s.h. z chwilą zniesienia wspólności łącznej w związku z przekształceniem spółki cywilnej,

spółka powstała w wyniku procedury przekształceniowej wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki stanowiące majątek wspólny wspólników. Przepisy art. 553 § 2 i 3 k.s.h. stosuje się odpowiednio. Nie powinno budzić wątpliwości, że odpowiednie stosowanie przepisów art. 553 § 2 i 3 k.s.h. dotyczy tych uprawnień i obowiązków, które nie stanowią majątku wspólnego wspólników, gdyż tę kwestię reguluje art. 26 § 5 zdanie 2 k.s.h.

W świetle tej regulacji zatem następuje sukcesja uniwersalna wspólnych praw i obowiązków (majątku spółki cywilnej) na spółkę handlową (w niniejszej sprawie spółkę komandytową). Nie zachodzi tu zasada kontynuacji właściwa dla przekształceń w obrębie spółek handlowych, skoro na miejsce kilku wspólników jako współuprawnionych wchodzi jeden podmiot - spółka. Z uwagi na istnienie w spółce cywilnej wspólności praw i obowiązków, wynikających z różnych tytułów prawnych (źródeł), ustawodawca w art. 553 § 1 i 2 K.s.h. przyjął formułę ciągłości podmiotowej przekształcanej spółki cywilnej i przekształconej spółki handlowej, co przy ich właściwej modyfikacji pozwala na szerokie ujęcie sukcesji wynikającej z przekształcenia spółki cywilnej w spółkę osobową prawa handlowego, dając możliwość zachowania pełnej kontynuacji działalności w tak zmienionej formie. Obecna regulacja zawarta w przepisach kodeksu spółek handlowych daje podstawę, aby przyjąć, że mamy tożsamość podmiotu przekształconego i przekształcanego, a jedynie zmienia się forma prawna tego podmiotu (por. A. Kidyba, Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Tom II, WPK 2011).

Zmiana podmiotowa rodzi konsekwencję przy nałożeniu kary pieniężnej, gdzie powinien znaleźć zastosowanie art. 106 ust. 3 uokik. Dla obliczenia należnej kary obciążającej przedsiębiorcę powstałego w wyniku przekształcenia innych przedsiębiorców, obliczając wysokość jego przychodu, uwzględnia się przychód osiągnięty przez tych przedsiębiorców w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Niniejszym uwzględniono przychody przedsiębiorców – P. G. i B. K. (1) wspólników (...)w B. dla wymiaru kary nałożonej (...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B. i w konsekwencji zmieniono pkt IX i X decyzji. Kara wskazana w pkt IX i X decyzji jest karą, którą według zasad art. 106 ust. 3 uokik obciąża spółkę komandytową.

Zmiana formy prawnej podmiotu stosującego praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów wpłynęła dodatkowo na zmianę decyzji w pkt I-VIII oraz XI i XII.

Pozostałe zarzuty prawa materialnego należy uznać za nieuzasadnione. Odwołujący(...)Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w B. kwestionował rozstrzygnięcie Prezesa UOKiK w zakresie:

- 1) miejsca i sposobu składania reklamacji najpóźniej w chwili złożenia propozycji zawarcia (art. 9 ust. 1 pkt 10 u.o.n.p.k.) oraz najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia (art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 10 u.o.n.p.k.);
- 2) sposobie zapłaty ceny najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia (art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 4 u.o.n.p.k.);
- 3) terminie dostawy najpóźniej w momencie rozpoczęcia spełniania świadczenia (art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 5 u.o.n.p.k.).

czyli pkt III – VI decyzji.

Prezes UOKiK prawidłowo ustalił i ocenił uchybienie art. 9 ust. 1 pkt 10 u.o.n.p.k. albowiem:

(i) dokument „Pomoc” (k. 13) w warunkach pozytywnego rozpatrzenia reklamacji, stanowi o gwarancji jakości dostaw (z wytłumaczeniem na czym ona polega) a dla reklamacji przewidziano odesłanie jej do siedziby 3kropki.pl za pośrednictwem poczty polskiej, przy czym na wcześniejszej stronie dokumentu (k. 10v) jest wskazanych kilka adresów email, dla reklamacji ustanowiono adres emailowy. Ten sam dokument podaje rozbieżne informacje na temat składania reklamacji, przy czym nie podaje adresu siedziby.

(ii) dokument „Regulamin” (k. 14) wprowadza zapis „Gwarancja oraz prawo odstąpienia od umowy nie obowiązują (...) i dotyczy on gwarancji a nie niezgodności towaru z umową, nie dotyczy reklamacji w innych sytuacjach, z innych podstaw prawnych;

((...)) w zapisach „Regulaminu” uzupełnionych 12 października 2009 r. (k. 45) utrzymano postępowanie na wypadek gwarancji (pkt 17) i dodano regulację przy niezgodności towaru z umową (pkt 18). Klient miał zawiadomić sklep, ale nie podano na jaki adres i w jaki sposób.

Twierdzenie odwołującego, że we wszystkich wypadkach reklamacyjnych miał następować kontakt z biurem obsługi klienta wynika z zapisu „Pomocy” a nie „Regulaminu”. Biuro obsługi klienta w „Pomocy” nie ma podanego adresu, jest podany kontakt dla reklamacji, ale do niego nie ma odesłania przy przesyłaniu reklamacji (trzeba dokonać za pośrednictwem poczty).

Prezes UOKiK prawidłowo ustalił i ocenił uchybienie art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 10 u.o.n.p.k. analizując paragony i faktury VAT. Informacja na temat miejsca i sposobu składania reklamacji nie wynika z:

(i) opracowanej „Informacji dla Klienta” w toku postępowania (k. 47), gdyż ten dokument zawiera wy tłumaczenie gwarancji (tak jak w regulaminie) i reklamacji odnoszącej się do gwarancji jakości. Dokument nie określa uprawnień konsumentów na wypadek niezgodności towaru z umową;

(ii) uzupełnienie o niezgodność towaru umową wprowadzone 25 stycznia 2010 r. stanowiło powtórkę wprowadzonego zapisu regulaminu; klient miał zawiadomić sklep w ciągu 2 miesięcy od wykrycia niezgodności towaru z umową.

Mimo wprowadzenia postanowienia konsument nie miał wskazanej procedury – jak należy to uczynić. Pod zapisem o powiadomieniu sklepu został podany adres Biura (...). Konsument na tej samej stronie dokumentu (k. 68v) miał wskazany kontakt z Biurem (...) przy reklamacji, a kilka wersów poniżej jako kontakt w przypadku niezgodności towaru z umową był wskazany sklep bez podania adresu. Taki układ dokumentu nie stawia znaku równości pomiędzy Biurem (...) a sklepem.

Prezes UOKiK prawidłowo ustalił i ocenił uchybienie art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 4 u.o.n.p.k., albowiem analiza paragonów wystawionych przez przedsiębiorców w związku z zawieranymi umowami na odległość wykazała, że nie obejmowały one informacji na temat zasad zapłaty ceny. Paragony były ostatnim momentem przekazania tej informacji, bowiem „Regulamin” nic nie podawał o zasadach zapłaty (k. 14, 45). „Pomoc” wskazywała o sposobach płatności gdzie sposób połączony został z kosztami dostawy i czasem (k. 12, 43v). „Informacja dla klienta” powtarzała sposoby płatności (k. 47). Dołączone wydruki zamówień z grudnia 2009 r. należy ocenić jako generowane automatycznie („dziękujemy za złożenie zamówienia”, „prosimy potwierdzić to zamówienie”), gdzie wszędzie jest „przy odbiorze przesyłki” co przekłada się na koszty dostawy przesyłką kurierską (k. 50-60). Dołączone wydruki zamówień ze stycznia 2010 r. powtarzają albo pełny zakres opcji (przelew, Transfer lub karta kredytowa) albo za pobraniem (k. 67-73). Sposób zapłaty niejako został rozdzielony na „za pobraniem” i wówczas konsument nie otrzymuje innych opcji albo „przelewem” z pełnym wachlarzem rodzajów zapłaty, ale bez „za pobraniem”. Z „Informacji dla klienta” nie wynika podstawa dokonywania takiego podziału i pomimo wprowadzenia zmian, „zamówienia” nie określają jaki wariant został wybrany przez konsumenta, a wybór przekłada się na koszty dostawy i termin wysyłki.

Prezes UOKiK prawidłowo ustalił i ocenił uchybienie art. 9 ust. 3 w zw. z art. 9 ust. 1 pkt 5 u.o.n.p.k. albowiem analiza paragonów i faktur VAT nie podaje ustalonego terminu dostawy. W „Pomocy” jest określony (i) termin wysłania i (ii) czas dostarczenia przesyłek liczony od nadania paczki, który to moment nie jest przybliżony. „Regulamin” posługuje się terminem wysłania (k. 14). „Informacja dla klientów” powtarza wszystkie możliwe opcje a nie dotyczące konkretnej umowy i wprowadza nomenklaturę „od chwili nadania” nie podając jakie zdarzenie warunkuje nadanie (k. 60).

Sąd nie podziela stanowiska odwołującego co do naruszenia art. 106 ust. 1 pkt 4 uokik, albowiem jak zostało wykazane odwołujący dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów w rozumieniu art. 24 uokik. Podkreślenia wymaga fakt, że odwołujący kierował zarzuty tylko do pkt III-VI decyzji.

Powołany art. 106 uokik przewiduje nałożenie kary pieniężnej zarówno za umyślne jak i nieumyślne naruszenie obowiązków ustawowych. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że umyślność naruszenia zachodzi w sytuacji, gdy sprawca działa ze świadomością ograniczeń, jakie nakłada na niego ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów oraz świadomością antykonkurencyjnych skutków swojego zachowania. Natomiast z działaniem nieumyślnym mamy do czynienia wówczas, gdy sprawcy nie można przypisać świadomości naruszenia przepisów ustawy, ale można od niego zasadnie wymagać, aby taką świadomość w odniesieniu do swoich działań posiadał.

Zastosowanie art. 106 uokik jest konsekwencją przypisania przedsiębiorcy odpowiedzialności za delikt, jedynie wymiar kary w myśl art. 111 uokik należało ocenić uwzględniając:

- okres naruszenia przepisów ustawy,
- stopień naruszenia przepisów ustawy,
- okoliczności naruszenia przepisów ustawy,
- uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Okres naruszenia przepisów ustawy to okres, jaki upływa od chwili rozpoczęcia zachowania sprzecznego z ustawą do chwili jego zaniechania. W niniejszej sprawie zarzucane naruszenie trwało od 2004 roku.

Prezes UOKiK wskazał w jaki sposób doszło do ustalenia kary w niniejszej sprawie, mianowicie ustalono kwotę bazową na podstawie wagi (szkodliwości) naruszenia i w oparciu o okoliczności mające wpływ na wymiar kary przeprowadzono jej gradację (w górę i dół). Okoliczności, które stanowią podstawę do złagodzenia lub podwyższenia wymiaru kary są czynnikami uznawanymi za okoliczności naruszenia przepisów ustawy.

Prezes UOKiK uwzględnił etap dokonania naruszeń: przedkontraktowy oraz zawierania lub wykonywania umów ponadto niewielką wagę naruszeń, okoliczności łagodzące jak: pozytywną reakcję przedsiębiorcy na wszczęcie postępowania, podjęcie działań zmierzających do wyeliminowania nieprawidłowości, dobrą wiarę w podjęciu tych działań, zaniechanie stosowania praktyk z pkt VII-VIII. Okolicznością obciążającą był ogólnopolski zakres działań (potwierdzenie w fakturach, rachunkach). Wymierzając kary za praktyki opisane w pkt I (3 196,00 zł), pkt II (2 739,00 zł), pkt III-VI (5 478,00 zł), pkt VII-VIII (4 109,00 zł) Prezes UOKiK każdorazowo podawał wagę naruszenia, okoliczności łagodzące i obciążające. Podnoszone w odwołaniu okoliczności zaniechania praktyk, aktywnego współdziałanie i pozytywnej reakcji zostały uwzględnione i ich rola prawidłowo ujęta w wymiarze kary. Stosowanie kar pieniężnych ma zagwarantować przestrzeganie ustawowych zakazów stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów i tym samym podnieść skuteczność podejmowanych działań Prezesa UOKiK w tym zakresie.

Odnosząc się do zarzutów naruszenia kodeksu postępowania administracyjnego zważyć należało, że zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym,

w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, według reguł kontrydiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sędowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sędowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy.

Sąd uznał, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Z tych względów odwołanie należało oddalić w pozostałej części jako bezzasadne na podstawie art. 479^{31a} § 1 k.p.c.

Uznając odwołującego się za przegrywającego sprawę stosownie do przepisu art. 98 k.p.c. w związku z art. 98 § 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c. zaliczono do niezbędnych kosztów procesu poniesionych przez Prezesa UOKiK wynagrodzenie radcy prawnego należne stosownie do § 14 ust. 3 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. 2002r., Nr 163, poz. 1349 ze zm.) w wysokości 360 zł.

SSO Jolanta de Heij-Kaplińska